

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Що за?..

Що б нового вигадати з чайником? От якби його носик розтулявся і стулявся під тиском пари, наче справжній рот, і насвистував веселих мелодій, або декламував Шекспірові сонети, або веселився разом зі мною! Я міг би винайти чайник, який читав би мені татовим голосом перед сном або навіть цілий хор чайників, які б заводили приспів із «Жовтої субмарини» «Бітлз». Цей гурт я обожаю лише за його назву, бо ентомологія — один із моїх *raisons d'être*¹ (відома мені фраза французькою). А ще я міг би навчити свій анус розмовляти, коли пукаю. Якби я захотів видатися страшенно дотепним, я б навчив його вигукувати: «Це не я!» щоразу, коли він видавав би неймовірно гучні звуки. А якби мені випала честь пукнути у Дзеркальній залі у Версалі, що біля Парижа, який, звичайно ж, розташований у Франції, то мій анус, безсумнівно, вибачливо промовив би: «*Ce n'étais pas moi!*»

Що б такого вигадати з маленькими мікрофонами? А що, якби ми їх ковтали, а потім відтворювали своє серцебиття через крихітні динаміки в кишенях одягу? Уявіть, катаєтесь собі ввечері по вулиці на скейті та слухаєте серцебиття людей довкола, а вони слухають ваше, наче через справжній гідролокатор. Одного я не розумію: чи почнуть тоді всі серця битися в унісон? От як у жінок, що живуть разом, навіть місячні йдуть синхронно; я знаю про це, хоч насправді не хотів би. Це було б щонайменше дивно. Хіба що у пологових відділеннях, де народжуються нові немовлята, дзвенітиме, як кришталева люстра на моторному човні, бо немовлята не встигатимуть об'єднати свої серцебиття в одне ціле. А на фініші нью-йоркського марафону взагалі гуркотітиме, як на війні.

А ще бувають такі ситуації в житті, коли людям потрібно зникнути з місця подій якнайшвидше, а вони не можуть, бо не мають крил, принаймні поки що, то може, винайти рятувальну жилетку із пташиного корму?

---

¹ Raisons d'être — сенс життя (фр.).

Та досить про це.

Моє перше заняття з джиу-джитсу відбулось три із половиною місяці тому. Самозахистом я зацікавився досить давно із зрозумілих причин, а тут ще й мама вирішила, що мені не завадить додаткове фізичне навантаження, окрім занять із тамбурином, отож моє перше заняття із джиу-джитсу відбулось три з половиною місяці тому. У групі займалися чотирнадцять дітей, і всі були одягнені у новенькі білосніжні кімоно. Ми навчилися правильно робити уклін, а потім повсідалися по-турецьки, і сенсей Марк попросив мене підійти до нього.

— Удар мене між ніг, — наказав він мені.

Я страшенно розгубився.

— Excusez-moi? — перепитав я.

Він лише розставив ноги ширше і повторив:

— Я хочу, щоб ти щосили врізав мені по яйцях. — Тоді він опустив руки, глибоко вдихнув і заплющив очі, і лише в ту мить я зрозумів, що він не жартує.

— Чорта з два, — сказав я вголос, а подумки промовив: «Що за?..»

Та він не відступався:

— Нумо, хлопче, зроби мене безплідним.

— Зробити вас безплідним?!

Не розплющуючи очей, він випустив смішок, а тоді сказав:

— Ти все одно не зможеш. У тебе нічого не вийде, зате ви всі побачите, як добре натреноване тіло здатне витримати удар. А тепер уріж мені по яйцях.

Я сказав йому:

— Я пацифіст. — А оскільки більшість моїх ровесників поняття зеленого не мають, що це означає, я повернувся до групи і пояснив: — Я вважаю, неправильно робити людей безплідними. Ні за яких умов.

Сенсей Марк сказав:

— Можна поставити тобі запитання?

Я повернувся до нього і відповів:

— Ви вже поставили мені запитання.

Він проігнорував моє зауваження і продовжив:

— Хіба ти не мрієш стати майстром джиу-джитсу?

— Ні, — відповів я, хоча й свої мрії очолити нашу сімейну ювелірну справу я також уже облишив.

Тоді він запитав:

— А хочеш знати, як саме учень джиу-джитсу стає майстром джиу-джитсу?

— Я хочу знати все! — відповів я, хоча й це теж уже не так.

Сенсей сказав:

— Учень джиу-джитсу стає майстром лише тоді, коли робить свого вчителя безплідним.

Я відповів:

— Чудово.

Моє останнє заняття із джиу-джитсу відбулось три із половиною місяці тому.

Як би я хотів, щоб мій тамбурин був зі мною! Попри все я досі ношу тягар на серці, хоч від цього моє виконання стає лише кращим! Мій найбільший шедевр — це мелодія із «Польоту джмеля» Миколи Римського-Корсакова. Я навіть завантажив її собі на мобільний, який у мене з'явився після татової смерті. Досить дивно, що я можу гарно виконувати «Політ джмеля», тому що місцями там треба грати неймовірно швидко, а для мене це поки страшенно важко, бо ще не дуже добре розвинені зап'ястки. Рон запропонував купити мені установку з п'яти барабанів. Грошима, звичайно, любов не купиш, проте на всяк випадок я поцікавився, чи можна тоді купити до неї тарілки марки «Зилдзен». Він відповів: «Усе, що захочеш», а потім взяв із мого столу йо-йо і почав «вигулювати пса»¹. Я знав, що він лише намагається знайти спільну мову зі мною, проте мене це неймовірно розізлило. «Йо-йо *moi!*», — закричав я, відбираючи в нього йо-йо. Насправді я хотів сказати йому: «Ти не мій тато, і ніколи ним не будеш».

Хіба не дивно, що кількість небіжчиків збільшується, а Земля не змінюється у розмірі? Можливо, одного дня просто не стане місця для нових мерців? На мій минулий, дев'ятий, день народження бабуся подарувала мені передплату на «*National Geographic*», який вона називає «Національним атласом». А ще вона подарувала мені білий піджак, бо я ношу лише білий одяг, а він виявився таким великим, що мені доведеться носити його ще дуже довго. Бабуся подарувала мені

¹ «Вигулювати пса» — одна з популярних фігур у грі «йо-йо», коли катушка йо-йо розкручується паралельно до підлоги, що нагадує повідець, за який смакає пес.

також камера дідуса, яка мені подобалась із двох причин. Я запитав її, чому дідусь не забрав камеру із собою, коли йшов від неї, на що бабуся відповіла:

— Мабуть, він просто хотів, щоб вона була в тебе.

— Але тоді мені було мінус тридцять років.

Вона відповіла:

— То й що.

Отож, найдивовижніше, що я вичитав у «*National Geographic*» — це те, що кількість людей, які нині живуть на Землі, перевищує кількість людей, які померли за всю історію людства. Інакше кажучи, якби всі одночасно захотіли грати Гамлета, то не змогли б, бо їм не вистачило б черепів!

А що як вигадати хмарочоси для небіжчиків і будувати їх під землею? Їх можна розташовувати і під хмарочосами для живих людей. Ми могли б ховати людей на ста поверхах вглиб землі, і тоді світ мертвих був би просто під світом живих! Іноді я думаю, що було б весело, якби хмарочоси їздили вниз та вгору, а ліфти стояли б на місці. Припустімо, хочете ви поїхати на дев'яносто п'ятий поверх; натискаєте на кнопку, і до вас приїжджає дев'яносто п'ятий поверх! Це могло б виявитися страшенно корисним винаходом, бо тоді, якби ви були на дев'яносто п'ятому поверсі, а літак вривався нижче, будинок сам опустив би вас на землю, і ніхто не постраждав би, навіть якби ви забули у цей день рятівну жилетку з пташиного корму вдома.

Я їздив у лімузині лише двічі за життя. Перший раз був жахливим, хоча сам лімузин здавався пречудовим. Удома мені не дозволяють дивитись телевизор, не дозволили і в лімузині, проте все одно приємно, що він там був. Я запитав, чи не могли б ми проїхати повз мою школу, щоб Зуб і Мінч побачили мене в лімузині. Але мама сказала, що це не по дорозі й ми можемо запізнитися на цвинтар. «Чому ні?» — запитав я, що було, на мою думку, досить логічним запитанням, бо й справді — чому ні? Хоча я вже й змінив свої погляди, але ж раніше я був атеїстом, тобто не вірив у речі, не доведені наукою. Я думав, що якщо ти помер, то зникаєш безповоротно, нічого більше не відчуваєш і не бачиш сни. Не те щоб я почав вірити в речі, не доведені наукою; зовсім ні. Просто тепер я вірю, що все набагато складніше. В усякому разі, ми ж не *насправді* збираємось його ховати.

Хоча я й намагався не зважати на це, мене дратувало, що бабуся повсякчас намагалася до мене торкнутися, тож я виліз на передне

сидіння і почав штрикати водія, щоб він нарешті звернув на мене увагу.

– Яка. Твоя. Функція, – запитав я його голосом Стівена Гокінга.

– Щоооо?

– Він хоче знати, як вас звать, – пояснила бабуся. Водій простягнув мені свою візитку.

ДЖЕРАЛЬД ТОМПСОН

«Сонячний лімузин»

обслуговую всі округи Нью-Йорка

тел. (212) 570-72-49

У відповідь я дав йому свою візитку і сказав:

– Вітаю. Джеральде. Я. Оскар.

Він запитав, чому я так розмовляю, на що я відповів:

– Центральний Оскарів процесор – це штучна нейронна мережа.

Комп'ютер у процесі навчання. Що більше знайомств він заводить, то більше навчається.

Джеральд сказав: «О», а потім додав: «Кей». Я не міг зрозуміти, подобаюсь я йому чи ні, тому сказав:

– Ваші окуляри тягнуть на сто доларів.

Він відповів:

– Взагалі-то вони коштують сто сімдесят п'ять.

– Ви багато лайливих слів знаєте?

– Деякі знаю.

– А мені не дозволяють лаятися.

– Непруха.

– Що таке «непруха»?

– Те саме, що й «халепа».

– А ви знаєте, що таке «гамнюк»?

– А це хіба не лайливе слово?

– Ні, якщо казати його навпаки – кюнмаг.

– Он воно що.

Зміст

Що за?..	7
Чому я не там, де ти?	25
Гуголплекс..	44
Мої почуття.	80
Єдина тварина.	91
Чому я не там, де ти?	120
Важний тягар: Ще важчий тягар	155
Мої почуття.	195
Щастя, щастя.	207
Чому я не там, де ти?	233
Шостий округ	241
Мої почуття.	248
Живий, але самотній	258
Чому я не там, де ти?	289
Просте вирішення нерозв'язної проблеми	317
Мої почуття.	344
Прекрасно та правдиво..	352

